

FRATER HILARION VIBONENSIS FRATRUM CAPUCINORVM
 GVARDIANVS.

(202)

P. F. HILARION VIBONENSIS, Sacerdos, Vir omnium virtutum splendore illustris, mortua Coniuge, ex qua filium susceperat, se se Capucinorum Religioni indissolubili votorum vinculo copulavit. Hic jejuniis, ciliciis, flagellationibus, vigiliis, domesticum hostem sic aggreditur, ut brevi eum ad spiritus servitutem compelleret. Nemo illo humilior, nemo ad obediendum promptior, nemo pauperior, honestior nemo. Vitæ innocentia, mentis puritate, simplicitate, patientia, charitate in pauperes, & ægrotos ita præcelluit, ut cunctis esset norma vivendi. Die, noctuque orationi insitens, ægre ab ea divelli posse videbatur. Ex assidua vulnerum Domini memoria, jugi lacrymarum imbre sic maderat, ut oculis illi præ fletu caligantibus, eorum ferme lumine careret: cumque sacra Altaris mysteria, ad quæ maxima religione ferebatur, jam peragere non valeret, ad Deiparæ Virginis, cujus erat cultor eximius, patrocinium confugiens, id ipsius suffragio assequitur, ut eo tempore dumtaxat, quo sacris mysteriis vacaret, litterarum apices peripicue distingueret, & cuncta agenda clare abique perspicillibus intueretur, qui antequam Altare accederet, nec homines, nec parietes discernere valebat; mox vero, ut sacra peregerat, prioribus tenebris oculi caligabant. Erat Hilarion spiritu Prophetico, & miraculorum gloria illustris. Viboni nobilem quandam juvenem, qui in ea Urbe factiones alebat, dum in Conventus nostri area cum aliis deambulare, serio admonet, ut, depositis odiis, pulsus similitatibus, animum quantocius a sceleribus expiaret, fore etenim ut ultra quindenum diem vitam suam non protraheret. Ridere primum ille dicto; mox horrere, ob Viri notam sanctimoniam; cujus consilio acquiescens, rebus suis cum Deo, ac hominibus rite compositis, quintadecima die, cunctis admirantibus, & vivis excedit. Post hæc Angelico Panormitano

Provinciali Vicario Licatam proficiscenti vitæ finem prænuntiat, quam ibidem, visitationis munere expleto, cum morte commutaret. Similiter & Joanni Mariæ a Castro Veterano futuram Provincialatus dignitatem, quam post Angelici excessum consecutus erat, & obitum in expleto trienii munere præsignificat, utrumque rei eventu contestante. Postremo senectute gravis, & sanctimonia inclytus, Viboni dum noctu ad matutinas horas properaret, e gradibus dilapsus, in morbum incidit; atque eodem tempore Cosmus ejus filius ægrotare cepit; qui paucis ante Hilarionem diebus & vivis excedens, Patri apparet, benedictionem postulat, manus excolatur, immensaque illi, ob adeptam ipsius causâ a Deo salutem, gratias refert. Hilarion vero post unam, alteramve diem magna cum pietatis, ac sanctimoniam laude spiritum Deo reddidit. Post obitum, Joannes a Caltanisseta Laicus, qui gravissimo capitis dolore divexabatur, cum vitta, qua defuncti mentum alligatum fuerat, sibi caput præcingeret, protinus tam perfecte convalescit, ut eo nunquam deinceps laboraverit. Porro hac vitta, quæ nunc Panormi asservatur, plurima circa ægros, ac præsertim vertigine oppressos miracula patrantur. Antonia Scidita, Nobilis Mulier Vibonensis, altero crure ita laborans, ut incedere minime valeret, defuncti manu illud contingens, mox integra cruris incolunitate potitur. Joannes Franchinus Vibonensis, & altera ejusdem Urbis mulier, renum dolore dire prægravati; Adolescens itidem ex calculo graviter infirmatus, ad sancti Viri sepulcrum integre sanantur. Antonini cujusdam uxor morbo insanabili detenta, Hilarionis cingulo canabacæ collo imposto mox convalescit. Denique qui quartana, tertiana, aut continua febre infestabantur, ad illius sepulcrum accedentes, incolumes recedebant. Obiit Vir sanctus Anno 1605.